

Verteld door
Gedeporteerde
Via verzamelplaats

**Sophie Beerman - kleindochter
Piet Mallee (27)
Schiedam (Koemarkt)
Via Delft.**

Wat

Verhaal verteld door oma Tineke Mallee

Hij werd gedeporteerd via Schiedam naar de TU Delft, en is daar weten te ontsnappen via een Delftse professor.

Dit is wat mijn oma Tineke Mallee (1920-2019) mij op 17 juli 2009 verteld heeft over de razzia waarbij mijn opa Piet Mallee (1917-1999) betrokken was:

"Til, mijn eerste dochter, is van 1944, de Hongerwinter. Wij hadden geen honger want Piet werkte bij de Bijenkorf en hij ging drie keer in de week de boeren af. Hij nam dan spullen mee van de Bijenkorf. Die pakte hij niet zomaar, hoor. Hij kocht ze op punten, het was allemaal op punten en bonnen. Hij kon zonder bonnen aan spullen komen en dat ruilde hij het bij de boeren. Zodoende hadden we eten genoeg.

Til was een week oud toen de grote razzia kwam. In Schiedam zijn ze begonnen, alle mannen moesten zich melden om te werken in Duitsland. Piet dacht: als ik laat zien dat ik pas een baby heb gekregen, hoef ik misschien niet. Daar was geen kwestie van! In dat huis woonden we bij een weduwe met haar dochter en die dochter hield het met de Ortskommandant van Vlaardingen. Die waren dus pro-Duits. Ik lag in het ziekenhuis en ze kwamen boven bij Piet: "Meneer Mallee, u moet zich melden, hoor! Want als u dat niet doet en ze komen dan slaan ze al onze

meubeltjes kapot.” Piet werd zo’n beetje de straat opgejaagd. Hij moest zich ook melden en kon geen boodschap meer naar het ziekenhuis sturen. Samen met een hele hoop mensen werd hij in een grote loods gelaten. Later, midden in de nacht is die hele meute naar Delft gelopen. Allemaal soldaten ernaast, want je mocht niet ontsnappen. Ze kwamen terecht in de universiteit van Delft.

Piet, die nooit Anschluss zocht met iemand, ging in zijn eentje op onderzoek uit. Hij voelde aan alle deuren en toen was er een deur die open was. Hij ging erdoor, stond ineens op de binnenplaats van die universiteit. Het was pikdonker, alles was verduisterd. Hij dacht: ik ga eens kijken bij de uitgang hiervan! Als er een soldaat staat dan heb ik pech gehad! Hij zocht totdat hij de uitgang vond en daar stond helemaal niemand bij! Dus hij stond ineens op straat! Maar het was spertijd, je mocht niet buiten zijn. Aan de overkant waren twee huizen. Bij de een zag hij een heel klein beetje licht en bij de ander was het helemaal goed verduisterd. Hij dacht: bij dat beetje licht zijn de mensen op! Hij gaat naar de overkant, belt daar aan. Hij wist niet of het goede mensen waren. Er kwam een mevrouwtje, zij stak haar hoofd om de deur. Hij zei: “Ik ben gevlucht uit die school, zou ik binnen mogen komen?” “Ogenblik”, deur weer dicht. Even later kwam er een meneer, hij was professor aan die universiteit in Delft. “Komt u maar binnen”. Ze waren op, omdat ze al die herrie gehoord hadden van al die mensen die daar naar binnen werden gebracht. Piet werd binnengehaald, hij heeft daar mogen slapen en eten. “Wat een geluk dat u hier gebeld hebt, want naast ons wonen Duitsers!”. Hij heeft inderdaad alle geluk van de wereld gehad.

Ik zeg nog altijd dat ik dat aan Sint Joseph te danken heb. Want ik ben een fan van Sint Joseph. Die dag dat ik in het ziekenhuis lag, kwam die dame bij wie wij in huis woonden naar me toe. Ze zei: “Uw man heeft zich gemeld bij de Duitsers, want hij moet voor werkverschaffing naar Zeeland”. Was helemaal niet waar, maar in elk geval: hij is weg. Ik hoorde van anderen dat ze opgepakt waren om in Duitsland te werken. Ik maakte me helemaal niet ongerust. Ik ging bidden: “Heilige Joseph, maak dat hij gauw terugkomt”. Ik vertrouwde erop dat hij terug zou komen. Piet heeft aan alle kanten geluk gehad. De volgende morgen is hij terug gelopen naar Schiedam. De Duitsers waren in Rotterdam bezig, vandaar dat er geen soldaat te bekennen was in Schiedam. ’s Middags stapte Piet het ziekenhuis binnen en ik dacht: nou, daar is hij dan! Zusters allemaal blij: “Ha, er is er al een terug!”

Nu konden we niet terug naar ons huis. Vrienden van ons woonden in Schiedam. Die mevrouw had tegen mij gezegd toen Piet opgepakt was: “Als je straks uit het ziekenhuis komt, dan kom je naar mij. Ik heb ook een kinderarts en hij kan dan gelijk naar jouw baby kijken. Dan doen we dat zo.” Zij had namelijk een kindje van een jaar oud. Haar man was ook opgepakt. Maar toen kwam Piet ’s middags binnenwandelen. We zijn samen bij die vrienden ingetrokken. Piet zocht contact met de Bijenkorf en zij hebben voor een Ausweis voor hem gezorgd. Zodra hij dat eenmaal had, keerden we terug naar ons oude huis. Die mensen waren stomverbaasd. Wij lieten niets los. Piet zei alleen dat hij vrijwaring had, dat hij niet hoefde te werken.”